

Postrežčka primeta drgetajoče telo. Obraz ni več obraz, temuč razmesarjena, krvava krpa. Oči so zalite s krvjo, da se komaj razloči mesto, kje da so. Lasje so obliti s krvjo, da se njih barva prav nič ne razloči.

Telo leži v veži prislonjeno ob zid.

Po stopnjicah priteče debela gospa, hišna posestnica.

„Jezus, Marija, kakšen bo vendar zid, ves krvav! Lani sem ga dala beliti in poslikati, jej, jej!“

Z okna je opazovala ves prigodek in sluteč, kaj nameravajo, prihitela je po stopnicah, da prepreči oskrunjenje zidu. A je že prepozno.

„Po zdravnika! Doktor X. je najbližje; videl sem ga v kavarni pri Y. Skočite ponj!“ ukazuje stražnik.

„Ven iz veže, ven, tu ni ničesar videti!“ goni množico radovednežev iz veže, ki se je med tem napolnila. — Kmalu je vse porinil iz veže in zaprl duri.

Dolgo, dolgo je treba čakati zdravnika . .

Ponesrečenec hrope v enomer, da se čuje venkaj na ulico. Zdajci se strese ves život, oči se odpró, noge se stegnejo, roke

zatrepečejo v komolcih, — in telo zdrsne ob zidu na kamenita tla . . .

V istem hipu se odpró vrata. Iz množice, ki skuša porabiti ta trenotek, se prerije z nevoljnim obrazom lepo rejen zdravnik z visokim cilindrom na glavi.

„Kaj je? Kdo je?“

Pristopi, potiplje ponesrečencu žilo in nevoljno reče:

„Kaj hočete? Mrtev je. Torej raz streho je padel? No, seveda, prav je, drugič ne bo lezel na streho pijan! — Dva naj gresta v bolnico po nosilnico in ga preneseta v mrtvašnico!“

Zdravnik pa se vrne v kavarno . . .

„No, doktor, kaj pa je bilo?“ vpraša eleganten gospod stoječ ob biljardu z dolgim drogom v roki.

„Kaj neki! Pijanec je padel raz streho! Hej, marker, konjaka!“

Marker prinese čašico konjaka. Doktor izpije v dušku, naroči še enkrat, stopi k biljardu, vzemši drog v roko.

V bornem stanovanju delavskega predmestja pa je težko čakala krovca žena z novorojenčkom . . .

Solza.

Oj, solza svétla, solza mala,
komú kanila si z očij?
Komú v očeh si prej sijala,
in kakšnih ti si pričá dnij?

Mordà sirota je trpeča
v siroččini rosila te?
Mordà veselje, tajna sreča
očém je izvabila te?

Aj ti neznatna solzna kaplja,
mordà glasán si slavospév,
morda se v tebi bôl zataplja,
in strte nade si odmev . . .

Brezčutni svet te ne umeje
in hladno gleda tvoj sijaj,
solzám se gorkim često smeje,
ne vé, odkod ste, ne zakaj?

Ne vé, da v solzi se odsvita
neštetokrat življenje vse,
da v njej se číta tuga skríta,
preteklost in trpljenje vse.

Ne vé, da božje si hladilo,
da trdo nam mečiš gorjé,
ne vé, da si nebes darilo,
da srečno oblažiš srcé.

S teboj se vsi na svet rodimo,
in spremljaš nas vso zemsko pot,
s teboj dolino solz pustimo,
tja gremo, kjer ni solz, ne zmot.

Radostna solza ali žalna,
nebeški vendar ti si dar,
za dar le-ta naj pesem hvalna
glasi se Tebi, Bog, vsekdar!

A. Zdenčan.